ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ ΚΑΙ Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ὁμιλεῖ ὁ γνωστὸς λογοτέχνης κ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Α'.

Ὁ ὅτι ἡ ἵδρυσις τῆς Ἀκαδημίας ἐπροκάλεσε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀρκετὸ θόρυβο κι' ἐχώρισε σὲ δυὸ στρατόπεδα, ὄχι μόνον τοὺς λογίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπιστήμονας καὶ πάντα Ἕλληνα σοφὸν καὶ ...ἄσοφον, εἶνε γνωστὸ σ' ὅλους.

Τὸ «Μπουκέτο» θέλοντας νὰ φέρη στὴ δημοσιότητα τὶς γνώμες καὶ τὶς ἀντιλήψεις τῶν λογίων μας, σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα αὐτό, τοὺς ὑπέβαλε ὡρισμένα περὶ τῆς Ἀκαδημίας ἐρωτήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀπαντᾶ σήμερα πρῶτος ὁ γνωστὸς λογοτέχνης κ. Γιάννης Βλαχογιάννης.

Ἐρωτήσαμε τὸν κ. Βλαχογιάννην ἂν οἱ σημερινοὶ Ἀκαδημαϊκοί μας εἶνε πραγματικῶς ἄξιοι τοῦ ὑψηλοῦ των τίτλου.

— Στὸ ἐρώτημα αὐτό, μᾶς εἶπε ὁ κ. Βλαχογιάννης, πρέπει νὰ σᾶς ἀπαντήση ὁ κ. Αἰγηνίτης ποὺ τοὺς ἐδιάλεξε. Αὐτὸς ἂς ρωτήσει τὸν ἑαυτό του γιατὶ ἄφησε ἀρκετοὺς ἐξόχους ἐπιστήμονες ἔξω ἀπ' τὴν Ἀκαδημία καὶ πῆρε μέσα, μαζὺ μὲ ἄλλους ἐπίσης ἐξόχους, ἀρκετὰ σκούβαλα.

Φοβοῦμαι πὼς στὸ διάλεγμα αὐτὸ ἔπαιξε σπουδαῖο μέρος ἡ προσωπικὴ συμπάθεια καὶ φιλία. Αὐτὸ τὸ συμπεραίνει κανεὶς ἀπὸ τὴν τυφλὴ ἀφοσίωση τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στὸν πάτρωνά τους, γιατὶ ἡ Ἀκαδημία δὲν εἶνε σωματεῖο συστημένο ἀπὸ ἐλεύθερους ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἑταιρεία ἀμοιβαίας βοηθείας καὶ ἀλληλεγγύης. Καὶ τόσο εἶνε ἀφοσιωμένα τὰ μέλη της στὸν ἱδρυτή, ὥστε ἂν τολμήση ὑπουργὸς νὰ κάμη καμμιὰν ἀπότειρα ἐναντίον τῆς σημερινῆς κατάστασις τῆς Ἀκαδημίας, εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι μαζὺ θὰ παρατηθοῦν.

Ἀπότειρα, ἐννοῶ τὴν ἵδρυσι τμήματος ξεχωριστοῦ, λογοτεχνικοῦ. Τέτοια ἀπότειρα θὰ ἦταν σημαντικὴ μεταρρύθμισι τοῦ στείρου ὀργανισμοῦ τῆς Ἀκαδημίας.

Ὅμως τέτοια μεταρρύθμισι τὴν τρέμει ἡ Ἀκαδημαϊκὴ ἀντίδρασι, τὴν τρέμουν οἱ λεγόμενοι ἐπιστήμονες ποὺ ἔχουν τὸ κακὸ στὴν Ἑλλάδα νὰ εἶνε γυμνοὶ ἀπὸ φιλολογικὴ μόρφωσι καὶ νομίζουν πὼς ἡ ἐπιστήμη τοῦ καθενὸς εἶνε τὸ μόνο πράγμα ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο.

Γι' αὐτὸ ἀκοῦς, σοφοὺς κατὰ τὰ ἄλλα, καθηγητάδες τοῦ Πανεπιστημίου ἢ Ἀκαδημαϊκούς, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ νὰ παίζουν στὰ δάχτυλα τὴ σοφία τους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τῆς μόρφωσης τῆς λογοτεχνικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἐν γένει, νὰ εἶνε ἄγευστοι σὰ χωρικοὶ καὶ νἄχουν τὸ φανατισμὸ στὶς σκουριασμένες γλωσσικὲς ἰδέες τους, ὅπως οἱ χωρικοὶ πιστεύουνε τυφλὰ στοὺς ἐμπειρικοὺς γιατροὺς καὶ στὶς μάγισσες τοῦ χωριοῦ.

Ἔτσι, οἱ μακάριοι, φαντάζονται καὶ τὸ μαλλιαρισμό, ὅπως μιὰ φορὰ οἱ Μανιᾶτες ἐπὶ Ὄθωνα πιστεύανε πὼς οἱ Βαυαροὶ θὰ τοὺς ἄλλαζαν τὴ θρησκεία τους, καὶ μὲ τὸ ὄνομα «Ἀλούτεροι» (Λουθηρανοί) φανταζόνταν νὰ τὸ ἀποκαλοῦν ἢ Καλλικαντζάρους.

Τὸ νοῦ σας λοιπόν, ἀγνοὶ φύλακες τῶν πατρίων, ἀνοιχτοιάτηδες (ὄχι στραβοί) φρουροὶ τῆς γλωσσικῆς δόξας τῶν προγόνων, τὸ νοῦ σας μὴ μποῦν αὐτὰ τὰ Παγανά, οἱ μαλλιαροί, στὸ μαρμαρένιο ναό σας καὶ σᾶς ἀλλάξουν τὴν πίστι καὶ σᾶς ψάλουν τὸν ἀδόξαστο.

Στὴν ἐρώτησί μας ἂν ἡ Ἀκαδημία θάπρεπε νὰ εἶνε ἀποκλειστικῶς λογοτεχνική, ὁ κ. Βλαχογιάννης ἀπαντᾶ:

— Τὸ ἐρώτημά σας, ὡς γενικὸ ποὺ εἶνε, δέχεται καὶ πολλὲς ἀπαντήσεις.

Στὸν κόσμο αὐτὸν ποὺ ζοῦμε, συνυπάρχουν πολλὰ καὶ διάφορα, ὅμοια καὶ ἀνόμοια, συγχρονισμένα καὶ ἐναγκαλιζόμενα πράγματα.

Ἔτσι μπορεῖ νὰ ὑπάρξη καὶ Ἀκαδημία ἐπιστημονικὴ καὶ Ἀκαδημία λογοτεχνική, μπορεῖ ἀκόμα νὰ ὑπάρξη καὶ Ἀκαδημία δίμορφη, δηλαδὴ ἐπιστημονικὴ καὶ λογοτεχνική.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ εἶνε ἀφύσικο, εἶνε τὸ σημερινὸ τερατογέννητο κατασκεύασμα, ποὺ ἐνῶ ἔχει ἐπιστημονικὸ χαρακτῆρα, ἔχει ἀποπίσω τὴν οὐρά του ποιητική, γιὰ νὰ διόχνη τὶς ἀλογόμυγες.

Δὲν μποροῦσε ὅμως, παρὰ ἀπὸ τέτοια μάνα καὶ πατέρα, τέτοιο ζούμπερο νὰ βγῆ.

Ὑποθέτω πὼς τὸ πρῶτο σπέρμα αὐτοῦ τοῦ παρλακοῦ θὰ τὸ ἔρριξε ὁ κ. Δροσίνης στὸν ἐγκέφαλο τοῦ κ. Αἰγηνίτη, κι' αὐτός, ἀφοῦ τῶθρεψε μέσ' στὸ μυαλό του, ὕστερα τῶβγαλε ἔτσι σημαδιακό, κατάλληλο νὰ μπῆ στὸ οἰνόπνευμα καὶ νὰ δείχνεται στὸν κόσμο ὡς παρασκεύασμα ἐπιστημονικό.

Ὁ χριστιανὸς αὐτὸς —ὁ κ. Δροσίνης, ποὺ φτειάνει τὰ ποιήματά του μὲ τὰ κρύα καὶ παγερὰ ἀργαλειὰ τῆς κρίσης του μετρημένα καὶ ὑπολογισμένα στὸ χαρτί, σὰν μαθηματικὰ σχήματα, δὲν ἠσύχασε σ' ὅλη τὴ ζωή του παρὰ νὰ ὀνειροπολῆ τιμὲς καὶ δόξες γιὰ τὸ ποιητικό του ὑποκείμενο.

Κι' ἀφοῦ αὐτὲς ἡ τιμὲς καὶ δόξες δὲν ἐρχόντανε μονάχες τους νὰ τόνε στεφανώσουν, ἀποφάσισε, ὅπως ὁ παπᾶς βλογάει τὰ γένεια του, νὰ τιμήση ὁ ἴδιος τὸ λαμπτρό του ποιητικὸ ἔργο.

Ἴδρωσε ὥσπου νὰ συστήση τὸ Ἀριστεῖο τῶν Γραμμάτων καὶ νὰ τὸ ἀπονείμη στὸν ἑαυτό του καὶ στοὺς πολὺ στενοὺς συντρόφους του· ἡ εὐτυχία που ἤτανε πάντα, σὰν τοὺς σκοτεινοὺς μοναχοφάγους, κάθε ἐπίσημη φιλολογικὴ τιμὴ νὰ τὴ γεύεται μονάχος μὲ τὸν ἑαυτό του.

Ἡ εὐτυχία του εἶνε αὐτή, καὶ γιὰ νὰ κρύψη τὸ ἄγριο τὸ ἐγώ του, παίρνει δυὸ—τρεῖς ἄλλους συντροφιὰ καὶ τοὺς καθίζει στὸ τραπέζι καὶ μοιράζεται μαζύ τους τὸ ταψὶ τῆς πήττας σὲ τέσσερα μεγάλα φελιά, γιατὶ ξέρει πὼς τὴν πήττα ὁλάκερη δὲν θὰ μποροῦσε οὔτε νὰ τὴν ἀποχτήση, αὐτὸς ἕνας καὶ μοναχός, οὔτε καὶ νὰ γευτῆ τὴ γλύκα της.

Στὴν Ἑλλάδα εἶνε ποιητὲς ψηλότεροι ἀπὸ τ' ἀνάστημά του. Λοιπὸν ὁ Παλαμᾶς καὶ βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ λείψη. Ὕστερα ἂς πάρουμε καὶ κάνα δυὸ ἄλλους καὶ πετύχαμε....

Ἡ φιλολογικὴ αὐτὴ ἀχορταγιὰ τῆς δόξας ἔχει ὅλα τὰ σημεῖα ποὺ χαρακτηρίζουν τῶν θερῶν τὰ ἔντιχτα, τῶν φιλαργύρων τσιφούτηδων τὴ μανία ν' ἁρπάζουν τοῦ χρεωφειλέτη καὶ τὴν τελευταία δεκάρα.

Ποιὸς λογαριάζει αὐτὲς τὶς ἀθλιότητες τὶς φιλολογικές; Πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε σκουπίδι ὡς ἄνθρωπος γιὰ νὰ ζηλεύη, νὰ παραπονιέται, νὰ πειράζεται ἀπὸ τὶς δόξες τὶς κοσμικὲς καὶ τόσο μάταιες, ποὺ ὁ Δροσίνης πουλάει τὴ σκούφια του γι' αὐτές.

Ἄνθρωπος ποὺ ἔβγαλε τόσα χρόνια σπουδαῖο περιοδικό, τὴν «Ἑστία», ποὺ συνεργάστηκε μὲ φίλους συνομήλικας καὶ καλυτέρους του στὰ γράμματα, ποὺ μ' ὅλες τὶς προσωπικές του προσπάθειες ἔμεινε πίσω γιὰ ὡς ποιητὴς καὶ ὡς πεζογράφος, νὰ μὴν αἰσθάνεται καμμιὰν ἀλληλεγγύη συναδελφική, νὰ μὴ σέβεται τοὺς συντρόφους τῆς Ἰδέας, καὶ ν' ἀποφασίζη νὰ τιμᾶ τὸν ἑαυτό του, καὶ νὰ βλογᾶη τὰ γένεια του, καὶ νὰ νοιώθη γι' αὐτὸ μιὰ μοχθηρὴ χαρά, φανταζόμενος πὼς ταπεινώνει τοὺς παληοὺς συντρόφους του, ἄνθρωπος τέτοιος θὰ φαντάζεται πὼς αὐτοὶ οἱ παληοὶ σύντροφοί του βέβαια τὸν ζηλεύουν καὶ βέβαια τῶχουνε πικρὸ παράπονο ὡς ἀδικημένοι τάχα καὶ παραγκωνισμένοι.

Πόσο ὅμως εἶνε γελασμένος καὶ πόσο ὁ ἐγωϊσμός του τὸν τυφλώνει! Ἡ καταφρόνησι καὶ ἡ ἀηδία εἶνε ἡ μόνη ἀπόκρισι ποὺ ἀξίζουν ἡ μανοῦθρες αὐτὲς ἡ Ἀριστειακὲς καὶ Ἀκαδημαϊκές.

Ἂν φαντάζεται κανεὶς πὼς ὅσα λέω ἐδῶ, τὰ λέω ἀπὸ ἐκδίκησι ἢ μνησικακία, θάναι ἄνθρωπος πολὺ ταπεινὸς καὶ θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος πολὺ ταπεινότερος ἂν φιλοδοξῶ ἢ *ἂν θελήσω μιὰ μέρα νὰ γίνω Ἀκαδημαϊκός.*

Θυμηθῆτε το, δοξομανεῖς καὶ αὐλόδουλοι τῆς δόξας τῆς φιλολογικῆς, ἂν μὲ δῆτε μιὰ μέρα νὰ γυρίζω σὰ ζαγάρι καὶ νὰ ζητῶ τὴ δάφνη εἴτε τὰ γαϊδουρόγκαθα τὰ Ἀκαδημαϊκά, σᾶς προκαλῶ νὰ μοῦ τὰ χτυπήσετε στὴ μούρη κι' ὅ,τι λέω ἐδῶ στοὺς ἄλλους, νὰ μοῦ τὸ πῆτε τρισχειρότερο.

Ἐρωτήσαμε ἐπίσης τὸν κ. Βλαχογιάννη ἂν μένουν ἐκτὸς τῆς Ἀκαδημίας λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες κατὰ πάντα ἄξιοι τοῦ τίτλου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ.

— Γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες δὲν εἶνε δουλειά μου ν' ἀποκριθῶ στὸ ρώτημά σας, λέει ὁ κ. Βλαχογιάννης. Ἂν ρωτήσετε τοὺς καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου, ὅλοι θὰ σᾶς ἀποκριθοῦν πὼς εἶνε ἀδικημένοι.

Τὸ Πανεπιστήμιο γονατίζει καὶ παρακαλεῖ: Ἀμάν, κ. Αἰγηνίτη, κάμε με Ἀκαδημαϊκό!

Στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τότε ποὺ ἱδρύθηκε ἡ ἐπιστημονικὴ Ἀκαδημία, ἔχουμε δυὸ τσάρους πνευματικούς, τὸν κ. Αἰγηνίτη καὶ τὸν κ. Χατζηδάκη.

Ὅ,τι θέλουν κάνουν αὐτοί. Ἡ οὐρὰ μονάχα, ἡ φιλολογικὴ τοῦ τερατόμορφου θεροῦ, εἶν' εὐχαριστημένη.

Ὅσο ἀποβλέπει λοιπὸν τοὺς λογοτέχνες ποὺ μένουν ἔξω ἀπὸ τὸν νυμφῶνα, σᾶς λέγω πὼς ὁ λόγος ὁ πεζός, ἡ λογοτεχνία ἡ πεζογραφικὴ

ΜΙΚΡΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΕΛΑΤΙ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΟΥ

Ἕνα νέο κ' ἀνήξερο ἐλάτι παρασπονόταν γιὰ τὴν τύχη του κι' ἔλεγε :

— Ἄχ, πόσο δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτὰ τὰ πράσινα μυτερὰ φύλλα ποὺ στολίζουν τὰ κλαδιά μου ! Ἐγὼ εἶμαι πιὸ περήφανο ἀπ' ὅλους τοὺς σντρόφους μου κ' ἔπρεπε νὰ φορῶ χρυσὰ φύλλα !...

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Βουνοῦ ἄκουσε αὐτὴ τὴν εὐχή. χαμογέλασε πονηρὰ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ περήφανο ἐλάτι ξύπνησε μὲ χρυσὰ φύλλα.

Κατευχαριστημένο ἀπ' τὴ μεταμόρφωσί του, θαύμαζε τὸν ἑαυτό του καὶ κύτταξε ὑπεροπτικὰ τ' ἄλλα δέντρα.

Κατὰ τὸ βράδυ ἔτυχε νὰ διαβῆ ἀπ' τὸ δάσος ἕνας Ἑβραῖος, ποὺ μόλις εἶδε τὸ ἐλάτι, ἔκοψε τὰ χρυσά του φύλλα, τὰ ἔβαλε στὸ σακκοῦλι του κ' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὸ δέντρο γυμνό.

— Ἀλλοίμονο ! φώναξε θρηνητικὰ τὸ ἐλάτι. Πόσο ἀσυλλόγιστο ἤμουν προτήτερα ! Δὲν ἐλογάριασα τὴν πλεονεξία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπόμεινα κατάγυμνο. Τώρα, ὅπως μὲ κατάντησε ὁ καταραμένος αὐτὸς κλέφτης, κανένα ἄλλο δέντρο δὲν εἶνε φτωχότερο ἀπὸ μένα. Ὤ, ἂς εἶχα φύλλα γυάλινα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ξυπνῶντας τὸ ἐλάτι, βρέθηκε μὲ γυάλινα φύλλα.

Ἔξαφνα ὅμως ὁ οὐρανὸς σκεπάστηκε ἀπὸ ἄγρια σύννεφα, ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ φυσᾶ σὰν λυσσασμένος καὶ μ' ἕνα δυνατὸ φύσημά του ἔκαμε κομμάτια τὰ γυάλινα φύλλα τοῦ ἐλατιοῦ.

— Ἀλλοίμονό μου ! φώναξε τὸ δυστυχισμένο, κυττάζοντας ὀλόγυρά του τὰ σντρίμμια. Οὔτε τὸ χρυσάφι, οὔτε τὸ γυαλὶ εἶνε κατάλληλο γιὰ τὰ δέντρα τοῦ δάσους. Πόσο ἥσυχο θᾶμουν ἂν εἶχα ἕνα φύλλωμα ἁπαλὸ καὶ τραγερό, σὰν τὸ φύλλωμα τῆς λεφτοκαρυδιᾶς !....

Δὲν πέρασε μιὰ μέρα καὶ ἡ τρίτη ἐπιθυμία τοῦ ἐλατιοῦ ἐπληρόθηκε.

Τὸ ἐλάτι τώρα ἦταν εὐχαριστημένο. Ἀλλὰ πέρασαν ἀπὸ κεῖ μερικὰ γίδια, εἶδαν τὰ καινούρια καὶ δροσερὰ φύλλα του καὶ τοῦ τάφαγαν ὅλα.

Τὸ δυστυχισμένο ἐλάτι, ταπεινωμένο τώρα, ὕστερ' ἀπὸ τόσα παθήματα, ξαναζήτησε τὴν πρώτη του στολὴ κ' ἀπὸ τότε ἔμεινε ἱκανοποιημένο ἀπὸ τὰ φύλλα του.

τῆς νέας Ἑλλάδας, τὸ μεγάλο ἐθνικὸ κατόρθωμα τῆς δημιουργίας γλώσσας νεοελληνικῆς, μένει ἔξω παρατεταμένη.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μόναχά, τὸ πῶς δηλαδὴ ἡ Ἀκαδημία τῆς Ἀθήνας παρουσιάζει τὴν Ἑλλάδα στὸν κόσμο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ γεμάτη σοφοὺς ἐπιστήμονες ποὺ ὁ κόσμος καθόλου δὲν τοὺς ξέρει (ἐννοεῖτε τοὺς περισσότερους) κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὴν παρουσιάζει ἀπὸ λογοτεχνία, στείρα ἀπὸ πεζὴ σκέψη καλλιτεχνική, μόνο γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Ἀκαδημία τῆς Ἀθήνας θᾶπρεπε νὰ σαρωθῆ, γιατὶ συκοφαντεῖ τὴν Ἑλλάδα, δείχνοντάς την ἴση μὲ τοὺς Κάφρους.

Γιατὶ λόγο ποιητικὸ ἔχοιν καὶ οἱ Κάφροι, ὅμως καλλιτεχνικὴ πεζογραφία μονάχα οἱ καλλιεργημένοι λαοὶ εἶν' ἄξιοι νὰ παρουσιάσουν.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἡ Ἀκαδημία τῆς Ἀθήνας θᾶπρεπε νὰ σαρωθῆ, καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ ἐμποδίστηκε ὁ ἀρμόδιος ὑπουργὸς νὰ βγάλη τὴ ντροπὴ αὐτὴ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδας τὸ μέτωπο, συσταίνοντας μέσ' στὴν Ἀκαδημία τμῆμα λογοτεχνικό, ἡ ντροπὴ εἶνε ἀκόμα πιὸ μεγάλη, ἁπλώνεται ἔξω ἀπ' τὸ Ἀκαδημαϊκὸ μέγαρο καὶ σκεπάζει καὶ κυβέρνησι καὶ κράτος καὶ λαὸ ἑλληνικό.

Γιὰ νὰ ἀντικοπῆ ὅμως στὴν ἀρχή του ὁ ἀγῶνας τοῦ ὑπουργοῦ ὁ εὐγενικός, θὰ πῆ πῶς τὰ πνευματικὰ δεσμὰ τῆς Ἀκαδημίας βάνουνε σ' ἐνέργεια καὶ πολιτικὰ μέσα καὶ τότε τὰ φωτερὰ σκοτάδια πυκνώνονται σὰν κόλασι τριγύρω στὸν πνευματικό μας κόσμο.

Γιὰ νὰ ἀναγκαστῆ ὁ ἴδιος ἀρμόδιος ὑπουργὸς νὰ ἀνακαλέση τὸ ἄλλο μέτρο ποὺ εἶχε πάρει, νὰ μεταφράζονται δηλαδὴ ἔργα νεοελληνικὰ σὲ ξένες γλῶσσες καὶ νὰ παραδόση στὰ χέρια τῆς Ἀκαδημίας τὴ λαμπρὴ αὐτὴ ἰδέα, μπερδεμένη μὲ τὴν ὅποφτη ἀκαδημαϊκὴ πρότασι περὶ μετάφρασης ἀρχαίων συγγραφέων καὶ δὲν συμπαζεύονται στὰ νεοελληνικὰ (πράγμα ποὺ γίνεται πρὸ πολλοῦ μὲ μοναδικὴ ἐπιτυχία ἀπὸ συγγραφεῖς Ἕλληνες ἐξωακαδημαϊκοὺς), θὰ πῆ πῶς τὰ σκοτάδια τὰ πολιτικοακαδημαϊκά. βαρύτερα κ' ἀπὸ τὰ σίδερα, ἔχοιν σκοπὸ νὰ δέσοιν τὴν ἐλεύθερη ἑλληνικὴ σκέψη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς Στεκκέττι.

ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΟΝΝΕΤΟ

(Τοῦ Πετράρχη)

Ξέπλεκες εἶχε τὶς χρυσὲς τῆς κόμης της ἀχτίδες
καὶ μύριες ἔπλεκε μ' αὐτὲς ὁ Ζέφυρος πλεξίδες·
τῶν διαμαντιῶν της ποὺ στὴ γῆ δὲν ἔχοιν ἄλλο ταῖρι
ἐλαμπροκόπαγε τὸ φῶς σὰν ἥλιος, σὰν ἀστέρι.

Τὸ πρόσοπο ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὸν πόνο εἶχε παρμένο,
δὲν ξέρω ἂν ἦτο ἀληθινὸ ἢ τάχατες πλασμένο !
Ἐγὼ ποὺ μέσ' στὰ σοῦσκιὰ εἶχα κρυφὴ μιὰ λαύρα
ἄναψα εὐθὺς σὰν τὴ φωτιὰ ποὺ τὴ φυσάει ἡ αὔρα.

Ὠμέ ! Δὲν ἤτανε θνητοῦ τὸ βάδισμά της βῆμα,
ἀγγέλου ἦταν φτεροῦ τὸ κάμωμα, τὸ σχῆμα,
οἱ λόγοι ἦταν τ' οὐρανοῦ ἀνάκρουσμα καὶ ρῆμα.

Ὤ ! ἦταν πνεῦμα θεῖκό, ἠλιόφωτο ἀστέρι·
γιὰ διαῦτο ἀγιάτρευτη πληγὴ τὰ σοῦσκιά μου γδέρει,
μ' ὅλο ποὺ βλέπω ἀπὸ μακριὰ τοῦ (τόξου τὸ μαχαῖρι

Μετάφρ. Χ. ΡΟΥΣΣΙΑΝΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Τοῦ Ὀνουφρίου Μιντζόνι)

Μὲ τὸ στερνὸ ὁ Ἰησοῦς παράτονό (του ὅταν
ἄνοιξ' ὅλα τὰ μνήματα κι' ἐκλόνισε (τὰ ὄρη,
μὲ κόμην ἄταχτη ὁ Δαβὶδ π' ὡς τότε (ἐκομόταν
ἐοήκωσε τὸ μέτωπο καὶ στάθηκε κι' (ἐθώρει.

Ἐστήριξε τὰ πόδια του τριγύρω του (κυττῶντας
μὲ βλέμματα κατάθολα, δειλὸς καὶ (τρομαγμένος,
κι' ὕστερα ποιὸς ἦτο ὁ νεκρός, ἐφώ- (ναξε ρωτῶντας,
ποὺ στὸ σταυρὸ κρεμότανε γυμνὸς καὶ (ματωμένος.

Ἀλλ' ὅταν ὅμως ἔμαθε πὼς ἦτο ὁ (Κύριός του,
ἐκατασπάραξε μὲ μᾶς τὰ μάγουλα (κι' ἀκόμα
μὲ τὰ μετανοιωμένα του δάχτυλα τῆς (χειρός του
τ' αὐλακωμένο μέτοπο καὶ τὴ λευκὴ (του κόμη.

Ἔπειτα ἐστράφη μὲ θυμὸ στὴν Εὔα (του ποὺ ἐθώρει
καὶ τῆς φωνάζει δυνατὰ μὲ τὴ φωνὴ (τοῦ τρόμου,
τόσο ποὺ ἀντήχησαν μὲ ἀυᾶς ἅλα τοῦ (κόσμου τὰ ὄρη:
—Ἐγὼ ἐξαιτίας σου ἔδωκα θάνατο (στὸ Θεό μου !....

Μετ. Δ. ΠΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΟΝΝΕΤΟ

(Τοῦ Στεκκέττι)

Ὦ σύννεφα κατάλευκα ποὺ στὸ γλαυκὸν αἰθέρα
ὡσὰν μπαμπάκι ὁ ἄνεμος ἐδῶ κι' ἐκεῖ σᾶς διόχνει,
γιατὶ μιὰ ὀχέψη ὁλόμαυρη στὸ στῆθος μου βαραίνει,
ὅταν σ' ἐσᾶς τὸ βρέφος μου τὰ βλέμματά του σπρώχνει ;

Καὶ μὲ κεντάει ἐπιθυμιά, ὅπου στὸ θεῖο γαλάζιο
τὰ μάτια μου παντοτεινὰ σηκώνει καὶ βυθίζει,
γιὰ νὰ ἐξετάσω τ' ἄγνωστο, ποὺ κρύβει ἀπὸ μπροστά μας
τὸ μέλλον καὶ τὴν τύχη μας τὴν ἄστατη γνωρίζει ;

Ὄχι, ποτὲ δὲν θὰ μᾶς ποῦν στὰ διψασμένα στήθια
τὰ νέφη τὰ κατάλευκα τ' ἀπέραντο μυστήριο,
οὔτε τὸν Πλάστη ὅπως κι' ἐμεῖς μποροῦνε νὰ γνωρίσουν.
Ἐγὼ θὰ βρίσκω ἀνάταψη γλυκειὰ στὸ κοιμητήριο,
τὰ ὀλόξανθα μαλλάκια σου, παιδί μου, θὲ ν' ἀσπρίσουν,
κι' ἐμεῖς δὲν θὰ γνωρίσουμε ἀκόμα τὴν ἀλήθεια.

Μετ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

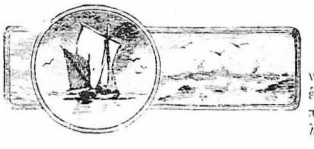

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Οἱ λόγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους οἱ Κινέζοι μποροῦν νὰ πάροιν διαζύγιο ἀπ' τὶς γυναῖκες των, εἶνε ἑφτά : Ἡ ἀτεκνία, ἡ ἔλλειψις σεβασμοῦ πρὸς τὸν πεθερὸ καὶ τὴν πεθερά, τὸ κουτσομπολιό, ἡ ἀκολασία, ἡ κλεψιά, ἡ ζήλεια καὶ ἡ ἀρρώστεια.